

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὅμων ὀπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικὸς	Ἐξωτερικὸς
Ετησίᾳ δρ. 18.—	Ετησίᾳ δρ. 25.—
Ἑξαμηνίος . . . > 8,50	Ἑξαμηνίος . . . > 13.—
Τριμηνίος . . . > 4,50	Τριμηνίος . . . > 7.—

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ, δολάρια 4

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΒΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 50
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἀπείρου.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριαίου δρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθολαίον

Περίοδος Β'.—Τόμος 28ος

Ἐν Ἀθήναις, 25 Σεπτεμβρίου 1921

Ἔτος 43ον.—Ἀριθ. 43

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

Πιὸ πέρα, ἀψηλὴ καὶ ἴσια, ἐπάνω 'ς ἐ-
να ὀλόμαυρο ἄλλογο, ἡ γνωστότατη σιλου-
έττα τοῦ Ρουστάν, τοῦ πιστοῦ
μαμελούκου, ποὺ ἀκολουθοῦσε
παντοῦ τὸν Αὐτοκράτορα, ἀπὸ
τὸ παλάτι ὡς τὸ στρατόπεδο.

Ὁ Ναπολέων μιλοῦσε ζω-
ηρά, συμβουλευόμενος κάθε
τόσο τὸ χάρτη του, ποὺ ἕνας
ἀξιωματικὸς τὸν κρατοῦσε ἀ-
πλωμένο μπροστά του.

Κάποτε στήριζε τὸ κιάλι
του στὸν ὦμο κανενὸς στρατι-
ώτη τῆς Φρουρᾶς καὶ κοίταζε
πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἰένας.

Καθὼς ἐπλησίαζε, ὁ Γιάν-
νης Καρδινιὰν τὸν ἄκουσε νὰ
λέη:

— Ἦθελα νὰ ἔξεραι ἂν τὸ
Λαντγκραφενμπέργ (ἔτσι λέ-
γονται τὰ βουνὰ τῆς Ἰένας)
κατέχεται καλὰ.

— Νὰ τὸ μάθουμε μὲ μιὰ ἀ-
ναγνώριση, ἀποκρίθηκε ὁ Λάνν.

— Ὅχι, πρὶν ἐκθέσω κανέ-
να, θέλω πρῶτα νὰ ἰδῶ μὲ τι
τρόπο φυλάγεται αὐτὴ ἡ θέση.
Ἄν ἔχουν πυροβολικὸ, θὰ τρο-
ποποιήσω τὸ σχέδιο τῆς προσ-
βολῆς.

Κι' ἄξαφνα, βλέποντας τὸν
Γιάννη:

— Ἀ, νὰ ὁ ἀνδρεῖός μου
τῆς Βουλώνης καὶ τῆς Αἰγύ-
πτου!

— Στις προσταγὰς σας, Με-
γαλειότατε! εἶπε ὁ Γιάννης, ἀκί-
νητος σὲ προσοχή.

— Πλησίασε λίγο.

Κι' ἄμα ὁ Γιάννης ἔφθασε σὲ ἀπόστα-
ση τριῶν βημάτων:

— Μοῦ φαίνεται πὼς ἐσὺ ξέρεις γερμανικά.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

— Λαμπρά... Βλέπεις ἐκεῖνο-κεῖ τὸ βουνό;

— Μάλιστα. Εἶναι τὸ Λαντγκραφεν-
μπέργ.

— Ἀ, τὸ ξέρεις;

— Το εἶδα στὸ χάρτη μου.

— Λοιπὸν, θέλω νὰ μάθω ἂν εἶναι κα-
λὰ φυλαγμένη αὐτὴ ἡ θέση καὶ προπάντων
ἂν ἔχη πυροβολικὸ.

Ὁ Ναπολέων ἐστήριζε τὸ κιάλι του...
(Σελ. 337, στ. α')

εἶσαι 'δῶ σὲ μιὰ ὥρα.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε!

Κι' ὁ Γιάννης ἔκαμε μεταβολὴ κι' ἔφυ-
γε, ἀφοῦ πέταξε στὸν Καγκαλὸ τὸν ψηλὸ
μαλλωτό του σκοῦφο, ποὺ ἴσως θὰ τὸν στε-
νοχωροῦσε στὴν ἀποστολή.

Σε λίγὸ χάθηκε πίσω ἀπὸ κάτι δεντράκια.

Ἐκαμε ὡς δυὸ χιλιόμετρα στὰ χωρά-
φια χωρὶς νὰ παντήση κανένα.

Ἀμα πέραςεν ἕνα ποταμάκι ἀπὸ μιὰ σα-
νίδα ποὺ εἶχε γιὰ γέφυρα, εἶδε τὴ στέγη
ἐνὸς χωριάτικου σπιτιοῦ.

Προσοχή! εἶπε μέσα του. Αὐτὸ τὸ κτή-
μα μπορεῖ νὰ κατέχεται ἀπὸ τὸν ἐχθρό.

Κρύφτηκε μέσα στὰ ψηλὰ
χόρτα κι' εἶδε, ἀπὸ τὸ μισο-
γκρεμισμένο φράκτη, ἕνα χωριά-
τη μεσόκοπο, ποὺ ἐτάιζε τὰ
ζωντανά του. Στὸ κατώφλι τοῦ
σπιτιοῦ, μιὰ γυναῖκα ἀρκετὰ
ὠμορρη, ἂν καὶ χοντρή, κρα-
τοῦσε στὴν ἀγκυλιά της ἕνα
παιδάκι δυὸ χρονῶν. Στὴν αὐ-
λή, κακάριζαν κόττες.

— Τί ἀπάθεια! συλλογίσθη-
κε ὁ Γιάννης. Ποτὲ δὲν θὰ πί-
στευε κανεὶς πὼς αὐτοὶ οἱ ἄν-
θρωποι βρίσκονται ἀνάμεσα σὲ
δυὸ στρατοὺς ἑτοιμοὺς νὰ συμ-
πλακοῦν. Τὸ ξέρουν ἀραγε;

Πῆρε τὴν ἀπόφασή του καὶ
παρουσιάσθηκε.

Ἡ γυναῖκα, μόλις τὸν εἶδε,
ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ τρόμου καὶ
τρύπωσε στὸ σπῆτι. Ὁ ἄντρας,
χλωμός, ἐτοιμαζόταν κι' αὐτὸς
νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφτασε:
Ὁ Γιάννης πῆδησε τὸ φράκτη
καὶ τοῦ βγήκε μπροστά μὲ τὸ
πιατόλι στὸ χέρι.

— Στὴ λ. λ. τὸν ἐπρόσταξε γερμανικά.
(Σιωπή.)

Ὁ χωρικός δὲν ἔδραλε ἄγχι. Στὸ σπῆ-
τι ὅμως ἡ γυναῖκα ἐξακολουθοῦσε νὰ τοι-
ρίζῃ.

— Ἐμπρός! τοῦ εἶπε ὁ Γιάννης γερ-
μανικά. Πήγαινε νὰ πῆς στὴ γυναῖκα σου
νὰ σωπάσῃ... Πάμε μαζί... Ἄν θέλῃς τὴ
ζωή σου...

Μπροστά ὁ κατατρομαγμένος χωρικός,
πίσω ὁ Γιάννης, ἔφθασαν στὸ σπῆτι.

— Κυρία, εἶπε τότε στὴ γυναῖκα ὁ γε-
ρὸς ὑπολοχαγὸς μ' εὐγένεια. Σὰς παρα-
καλῶ νὰ μὴ φωνάζετε καὶ μὰς ἀκούσουν.
Ἐμεῖς οἱ Γάλλοι δὲν εἵμαστε θράκοι. Σε-
βόμαστε τοὺς ἀνθρώπους καὶ προπάντων

Ο Κύριος Παῦλος ἐπιστοποίησε κθά-
νατον ἐξ ἀποπληξίας. Ἡ κάσσα τοῦ κα-
πεταν Κωσταντῆ ἔγειρε ἀπὸ τὰ ναυάγια
τῆς σκούνας του, γὰρ νὰ μυριζέται καὶ στὸν
τάφο του ἀκόμα θαλάσσια — ἀρμύρα.

Σκιάθω, Αὐγούστου 1921

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΑ'. (Συνέχ.)

Ἐπειδὴ πολλὰ πλοῖα, σταλμένα ἀπὸ τὴν
Ἀγγλίαν, δὲν θάρροσαν νὰ φέρουν καινού-
ριους ἀποίκους μὲ τὰ πράγματά τους, ἔ-
πρεπε τώρα νὰ διαλέξουν τὴ θέσιν τῶν
καινούργιων κατοικιῶν. Κι' ἀποφασίσθηκε
νὰ κτισθῶν στίς δυὸ ὄχθας τοῦ ρέμματος
τῶν Τσακαλῶν ὡς τὸν καταρράκτη. Ἐτοί-
μο τὸ Φελσενχάιμ ἠλποτελοῦσε τὸ πρῶτο
χωρὶς τῆς ἀποικίας καὶ φυσικά, ἀργότερα,
θὰ γινόταν πόλη. Ἡ πόλη αὐτὴ θάταν
καὶ στὸ μέλλον ἡ πρωτεύουσα τῆς Νέας-
Ἑλβετίας, ἐπειδὴ θάταν κι' ἡ σημαντικώ-
τερη ἀπ' ὅσες θὰ κτιζόνταν στὸ ἐσωτερικὸ
ἢ στὴν ἀκτὴ τῆς Γῆς τῆς Ἐπαγγελίας.
Αὐτὴ τὴν ὑπεροχὴ ἔδινε στὸ Φελσενχάιμ
ὅχι μόνον ἡ θέσις του, παρὰ κι' ἡ ἱστορία
του.

Ὁ Ξιφίας θὰ ἔμεινε στὸν ὄρμο τῆς
Σωτηρίας ὡς πού θὰ ἔθθαναν οἱ μετανά-
στες. Μὲ τὴν παρουσία τοῦ πολεμικοῦ, ἡ
ζωὴ στὸ ἀκρογιάλι τοῦ Φελσενχάιμ εἶχε
ζωηρέψει. Καὶ πόσο θὰ ζοήρευε ἀκόμα,
ὅταν θὰ ἔθθαναν καὶ τὰλλα πλοῖα.

Ἐντὺς ἀπὸ τρεῖς ἐβδομάδες, ἔγεινε
κεῖ μιὰ γιορτὴ, μιὰ τελετὴ μεγάλῃ: Ὁ
γάμος τοῦ Ἑρνέστου Ζερμάττ μὲ τὴν
Ἄννα Οὐόλστον.

Στὴν τελετὴ αὐτὴ θέλησαν νὰ δώσουν
ὅλη τὴ λαμπρότητα καὶ τὴν ἐπισημότητα,
ὅση μπορούσαν. Καὶ στὸ ἐκκλησάκι τῆς
ἀποικίας μαζεύθηκαν μὲ τίς μεγάλες τους
στολές ὁ πλοίαρχος Λίττλστον, οἱ ἀξιω-
ματικοὶ καὶ τὸ πλήρωμα τῆς κορβέτας, ὁ
πλοίαρχος Χάρρυ Γκούλδ, ὁ ναύκληρός
τοῦ Τζῶν Μπλὸκ κι' ἡ ὀλομέλεια τῶν
οἰκογενειῶν Ζερμάττ καὶ Οὐόλστον, πού
ἡ τελετὴ ἐκείνη τοὺς ἔνωσε μ' αἰώνιους
δεσμούς.

Ἦταν ὁ πρῶτος γάμος πού γινόταν
στὴ Νέα Ἑλβετία (*), καὶ πού πολλοὶ
ἄλλοι βέβαια θὰ τὸν ἀκολουθοῦσαν στὸ
μέλλον. Τὸν εὐλόγησε ὁ ἐφημέριος τῆς
κορβέτας.

Πραγματι ὡς, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ χρόνια,
ὁ Φραγκίσκος ἔγεινε σύζυγος τῆς Ντόλλ.
Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορά, ὁ γάμος δὲν ἔ-
γεινε στὸ ἐκκλησάκι, οὔτε τὸν εὐλόγησε
περαστικός ἐφημέριος πλοίου. Ἐγεινε στὴ
μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ πού εἶχε κτισθῇ στὰ
μισὰ τοῦ ὁρόμου μεταξὺ Φελσενχάιμ καὶ
Φαλκενχόρστ καὶ πού τὸ καμπαναριὸ τῆς
ἐπερόβαλλε ἀπὸ τὰ δένδρα κι' ἦταν ὁρατὸ

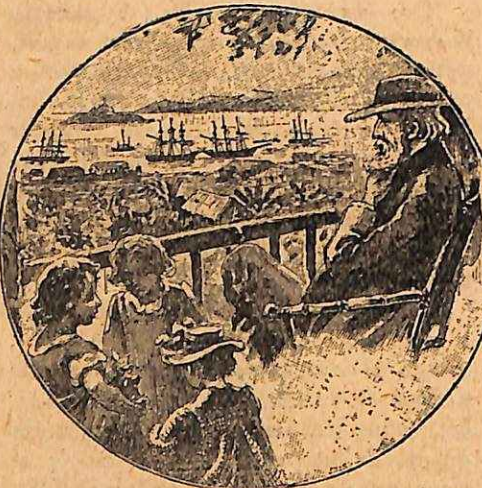
(*) Ἰδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 325.

ἀπὸ τρία μίλια στὴ θάλασσα. Καὶ τὸν
εὐλόγησε τὸν δεύτερο αὐτὸ γάμο ὁ τακτι-
κὸς ἐφημέριος τῆς ἀποικίας.

Περὶ τὸ νὰ ἐκταθῶμε περισσότερον στὰ
κατοπινὰ συμβάντα τῆς Νέας-Ἑλβετίας.
Ἀπὸ χρόνον εἰς χρόνον, τὸ εὐτυχισμένο νη-
σι εἶδεν τὸν πληθυσμὸν του νὰ μεγαλύνῃ.
Καὶ στὸν ὄρμο τῆς Σωτηρίας, προφυλαγι-
μένο ἀπὸ τοὺς ἀνέμους, ἀγκυροβολοῦσαν
ἕνα πλῆθος ἀπὸ πλοῖα, πού ἀνάμεσά τους
δὲν ἔκανε καὶ τόσο κακὴ φιγούρα ἡ πινάσ-
σα «Ἐλισάβετ».

Ἐννοεῖται ὅτι εἶχε διοργανωθῇ τακτι-
κὴ συγκοινωνία μὲ τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὸν
ἐπίλοιπον κόσμον. Ἐπίσης κι' ἕνα ἐπικερδέ-
στατο ἐξαγωγικὸ ἐμπόριο μὲ τὰ πλούσια
προϊόντα τῆς ἀποικίας, τῆς Γῆς τῆς
Ἐπαγγελίας κι' ὅλης τῆς ἐξοχῆς, πού τὴν
περιώριζε ἡ μεσημβρινὴ βουνοσειρά, ἕως
τὴν ἐκβολὴ τοῦ ποταμοῦ Μόντροξ στὴ δυ-
τικὴ ἀκτὴ.

Τέσσερα ἦταν τὰ κυριώτερα χωριά αὐ-
τῆς τῆς γόνιμης χώρας: τὸ Βάλντεγκ, τὸ
Τσουκερτόπ, τὸ Πρόσπεκτ—Χίλλ καὶ τὸ

«Ἐβλεπε τὸν ὄρμο τοῦ γεμάτου πλοῖα καὶ τὸ
σπίτι τοῦ γεμάτου παιδάκια...» (Σελ. 340, στ. γ')

Ἐμπειροῦρτ. Ἐγεινε κι' ἕνας καλὸς λιμέ-
νας στὸ στόμιον τοῦ Μόντροξ, ἕνας ἄλλος
στὸν ὄρμο τοῦ Ξιφίας, μ' ἕνα ὄρμο ἀ-
μαζεῖτο ὡς τὸν ὄρμο τῆς Σωτηρίας.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, δηλαδὴ τρία χρόνια
μετὰ τὴν προσάρτηση τοῦ νησιοῦ στὸ ἀποι-
κικὸ κράτος τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας,
ὁ πληθυσμὸς ἦταν ἐπάνω ἀπὸ δυὸ χιλιά-
δες. Κι' ἐπειδὴ ἡ ἀγγλικὴ κυβερνήσις εἶ-
χε ἀφίσει αὐτόνομη τὴ Νέα-Ἑλβετία,
ὁ κύριος Ζᾶν Ζερμάττ ἔγεινε διοικητὴς
τῆς Ἀποικίας. Μακάρι νὰ τοῦ μοιάσουν
κι' οἱ διάδοχοί του!

Ἀπόσπασμα τοῦ στρατοῦ τῶν Ἰνδιῶν
ἦλθε καὶ ἐγκαταστάθηκε στὸ νησι γιὰ
φρουρά, ἀφοῦ κτίσθηκαν φρούρια, τὸ ἕνα
στὸ Ἀνατολικὸ Ἀκρωτήρι καὶ τὸ ἄλλο
στὸ Ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης Ἑλπίδας—
πού εἶχε μετονομασθῇ Ἀκρωτήρι τοῦ Λυ-
τρωμοῦ, ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού γύρισε ὁ Ξι-
φίας— ὥστε νὰ προστατεύεται ἡ εἴσο-
δος τοῦ ὁρόμου τῆς Σωτηρίας.

Δὲν φοβόνταν πιά καμμιά ἐπιδρομὴ ἀ-
γρίων, οὔτε ἀπὸ τὰ νησιά Ἀνδαμάν καὶ
Νικοβάρ, οὔτε ἀπὸ τὴν Αὐστραλία. Ἀλλὰ
ἡ θέσις τῆς Νέας-Ἑλβετίας εἶχε μεγά-
λη σπουδαιότητα ἀπὸ στρατιωτικὴ ἀποψη,
ἐκεῖ στὴν εἴσοδο τῶν θαλασσῶν τῆς Σόν-
τας καὶ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὀκεανοῦ. Ἐπρεπε
λοιπὸν νὰ φυλάγεται γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ νησιοῦ ἀπὸ
τὴν ἡμέρα πού ἡ τρικυμία ἔρριξε 'κεῖ ἕνα
πατέρα, μιὰ μητέρα καὶ τέσσερα παιδιά.
Δώδεκα ὁλόκληρα χρόνια ἡ ἔξυπνη καὶ
δραστήρια αὐτὴ οἰκογένεια ἐργάσθηκε ἀκα-
τάπαυτα καὶ καλλιέργησε τὸ παρθένο ἐκεῖ-
νο ἔδαφος, πού τὸ ἔκανε τόσο γόνιμο τὸ
τροπικὸ κλίμα. Γι' αὐτὸ ἡ εὐημερία τῆς
δὲν ἔπαψε νὰ μεγαλώνῃ ὡς τὴν ἡμέρα πού
ὁ ἐρχομὸς τοῦ Ξιφίας τὴν ἔκαμε πάλι
νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὸν ἐπίλοιπον κόσμον.

Μιὰ ἄλλη οἰκογένεια θέλησε τότε νὰ
ἐνώσῃ τὴν τύχη τῆς μὲ τὴ δική της—ἡ
οἰκογένεια Οὐόλστον—καὶ ποτὲ ἴσως ζωὴ
δὲν ἐστάθηκε στὴ γῆ πὺς εὐτυχισμένη, ἀπὸ
τὴ ζωὴ πού ἔκαναν οἱ ἀποικοὶ τῆς Νέας-
Ἑλβετίας.

Τότε ὅμως ἄρχισαν οἱ σκληρὲς δοκιμα-
σίες. Ἡ κακοτυχία κτύπησ' ἀλύπητα τοὺς
καλοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους. Ἐκινδύνευσαν
νὰ μὴν ξαναῖδωθῶν μ' ἐκείνους πού εἶχαν
ἀποχωρισθῇ καὶ νὰ σφαγῶν ἀπὸ μιὰ ὀρδὴ
ἀγριανθρώπων.

Ἀλλὰ—πρέπει νὰ προσθέσουμε,—βο-
ηθούμενοι ἀπὸ μιὰ θερμὴ κι' εἰλικρινὴ πί-
στιν στὸ Θεό, κατόρθωσαν νὰ μὴν κυριε-
υθῶν ἀπὸ τὴν ἀπελπισία οὔτε τὴ χειρότε-
ρη στιγμὴ τῆς δυστυχίας. Ὡστόσο ξαναγύ-
ρισε ἡ εὐτυχία στὴ δευτέρῃ πατρίδα τῶν
δυὸ οἰκογενειῶν, χωρὶς φόβον πιά νὰ τὴν
ξαναφύσῃ.

Τώρα ἡ Νέα-Ἑλβετία εὐημερεῖ καὶ σὲ
λίγο θὰ εἶναι πολὺ μικρὴ γιὰ νὰ δεχθῇ
ὅλους ἐκείνους πού ἔλκυε. Τὸ ἐμπόριόν της
ἀκμάζει, τὰ προϊόντα της εἶναι περιζήτητα
καὶ στὴν Εὐρώπῃ καὶ στὴν Ἀσία... Εὐτυχῶς
τὸ χρυσάρι πού βρέθηκε στὴν κοίτη τοῦ
Μόντροξ ἦταν πολὺ λίγο κι' ἡ ἀποικία δὲν
κατακλύσθηκε ἀπὸ χρυσοθήρες τυχοδιώκτες
πού θὰ τὴν ἔκαναν κόλαση. Μόνον καλοὶ
καὶ φιλόπονοι ἀνθρώποι πῆγαιναν ἐκεῖ νὰ
ἐργασθῶν τίμια καὶ ἀληθινά.

Οἱ γάμοι πού ἔνωσαν τίς δυὸ οἰκογένει-
ες εὐλογηθήκαν κι' ἀπὸ τὸ Θεό μ' ἕνα
σωρὸ παιδιά. Οἱ παππούδες κι' οἱ γιανγί-
δες ξανάνειωσαν μὲ τὰ ἐγγονάκια τους.
Καὶ μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὴν εὐδαι-
μονία τοῦ γέρου-Ζερμάττ, ὅταν εἶδεν
τὸν ὄρμο τοῦ γεμάτου πλοῖα καὶ τὸ σπῆτι
τοῦ γεμάτου παιδάκια. Μόνον ὁ Τζᾶκ δὲν
παντρεύθηκε, γιὰ αὐτὸς, καθὼς εἶπε μιὰ
φορά, εἶχε κλίσιν νὰ γίνῃ θεός. Καὶ πραγ-
ματικῶς, ἐπαίξε μὲ τὰ ἐγγονάκια του κι'
ἦταν ὁ πῖς φιλόστοργος θεὸς τοῦ κόσμου.

Στὸ ἐξῆς, ἡ εὐημερία τοῦ νησιοῦ εἶν'
ἐξασφαλισμένη. Καὶ μολονότι στὸ Βρετα-
νικὸ Ἀποικιακὸ Κράτος, ἡ Ἀγγλία ὅπως

τὸ ἔκαμε καὶ γιὰ τὴ Νέα-Ὀλλανδία, δια-
τήρησε τὸ ὄνομα Νέα-Ἑλβετία «πρὸς τι-
μὴν τῆς οἰκογενείας Ζαρμάττ».

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

31921 Μ. Χ.

*Αγαπητοί μου,

Ὡς θὰ εἶναι ἄραγε
ὁ κόσμος, οἱ ἀνθρώ-
ποι ὕστερ' ἀπὸ ἑκατὸ
ἢ διακόσια χρόνια;
Ἐ, αὐτὸ δὲν εἶναι
καὶ τόσο δύσκολο νὰ
τὸ φανταστοῦμε. Πῶς
θὰ εἶναι ὁ κόσμος ὁ
σήμερον, οἱ ἀνθρώποι ὕστερ' ἀπὸ... τριάν-
τα χιλιάδες χρόνια; Παραδείγματός χάριν,
τὸ ἔτος 31921 μετὰ Χριστόν;.. Χμ! ἐδῶ
σὰς θάλω! Τόσα χρόνια δὲν ἔχουν περάσει
οὔτε ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Ἀδάμ. Πού νὰ
στηρίχθῃ λοιπὸν κανεὶς γιὰ νὰ κάμῃ μιὰ
σύγκριση, γιὰ νὰ φθάσῃ 'ς ἕνα συμπέρασμα;
Ἀλλὰ ὁ Βερνάρδος Σῶ (Bernard Shaw)
πού εἶναι σήμερον ὁ μεγαλύτερος δραματι-
κὸς τῆς Ἀγγλίας, δὲν διστάζει καθόλου.
Βλέπει μπροστά του, μὲ τὴ σκέψη, τὸ
ἀπώτατο ἐκείνο μέλλον σὰν νὰ ἦταν παρόν.
Καὶ στὸ τελευταῖον τοῦ ἔργου, μᾶς παρουσιάζ-
ει τὴ ζωὴ ὅπως θὰ εἶναι ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς
κόσμιους αἰῶνες, —τὸ 31921 ἀκριβῶς.

Τὸ ἔργο αὐτὸ τοῦ Βερνάρδου Σῶ ἔκαμε
καταπληκτικὴ ἐντύπωση. Ὁλος ὁ κόσμος
μιλεῖ σήμερον γι' αὐτό. Προπάντων γιὰ τὴ
θεωρίαν πού ὑποστηρίζει. Ἡ θεωρία αὐτὴ εἶ-
ναι πῶς ὁ ἀνθρώπος, μὲ τὸν καιρὸ, θὰ γίνῃ
πάλι Μακρόβιος, Μαθουάλας. (Στὸν καιρὸ
τοῦ Μαθουάλας) εἶναι κι' ὁ τίτλος τοῦ
ἔργου.) Ἡ αὐξήσις τοῦ ὁρίου τῆς ἀνθρώ-
πινης ζωῆς, πού ὁλοένα ἐλαττώνεται, θάρ-
χισιν σιγά-σιγά νὰ μεγαλύνῃ. Ἐτοί οἱ
ἐκλεκτοὶ ἀνθρώποι, ὡς τὸ ἔτος 3000 μ.Χ.
θὰ ζοῦν διακόσια ὡς τραχόσια χρόνια. Κι'
ὡς τὸ ἔτος 30000 μ. Χ. θὰ εἶναι σχε-
δὸν ἀθάνατοι. Δὲν θὰ πεθαίνουν παρὰ σκο-
τωμένοι ἀπὸ κάτι τυχαῖον.

Γιὰ νὰ ἀναπτύξῃ καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ τὴ
θεωρίαν αὐτὴ γιὰ τὸ μέλλον, ὁ Βερνάρδος
Σῶ ἄρχισε ἀπὸ τὸ παρελθόν. Τὸ ἔργο του
ἀποτελεῖται ἀπὸ πέντε χωριστά, ἀνεξάρτη-
τα μέρη. Τὸ πρῶτον, τὸ ἐπιγραφόμενον «Ἐν
ἀρχῇ», διαδραματίζεται στὸν κῆπο τῆς Ἑ-
δέμ, μὲ τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐά. Τὸ δεύ-
τερον, «Τὸ Εὐαγγέλιον τῶν Ἀδελφῶν Βαρ-
νάβα», γίνεταί στὴν ἐποχὴ μας. Τὸ τρίτον,
«Τὸ πρῶτον συμβαίνει», μᾶς μεταφέρει στὸ
ἔτος 2170 μ.Χ. Τὸ τέταρτον, πού εἶναι
«Ἡ τραγωδία ἐνὸς γέρου», γίνεταί τὸ ἔτος
3000 μ.Χ. Καὶ μόνον τὸ πέμπτον καὶ τελευ-
ταῖον πού ἐπιγράφεται «Ὡς ἐκεῖ πού μπο-
ρεῖ νὰ φθάσῃ ἡ Σκέψις», μᾶς δείχνει τὸν
κόσμον ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς αἰῶνες. Ἐτοί ὁ
θεατὴς προετοιμάζεται, πείθεται καὶ τὴ

μεγάλῃ αὐτῇ Μακροβιότητῃ τὴ θεωρεῖ πιά
σὰν κάτι φυσικὸ κι' ἐπόμενο.

Δὲν μποροῦ βέβαια νὰ σὰς ἀναλύσω σὲ
μιὰ Ἐπιστολὴν τὸ γιγάντιον, τὸ δαιμόνιον
ἔργο τοῦ Ἀγγλοῦ δραματικοῦ. Θὰ σὰς πῶ
ὅμως μὲ λίγα λόγια τὴ θεωρίαν του: Πῶς
καὶ γιὰτὸ ἀνθρώπος θὰ γίνῃ πάλι μακρό-
βιος; Πρῶτον, γιὰτὶ ἔτσι ἀρχικὰ τὸν ἔπλασε
ὁ Θεός, ἔτσι τὸν ἔκαμε ἡ Ζωή. Ὑστερὰ
ἐξέπεσε, ἔφυγε ἀπὸ τὸν Παράδεισον κι' ἄρ-
χιζε σιγὰ-σιγὰ νὰ γίνεταί βραχυβίος.
Ἡ Μακροβιότης ὅμως τοῦ ἀρέσει, τὴν ἐ-
πιθυμεῖ, τὴ θέλει. Καὶ σιγὰ-σιγὰ πάλι, μὲ
τὴν ἐπιθυμίαν του, μὲ τὴ θέλησίν του, θὰ τὴν
ἀποκτήσῃ. Γιὰτὶ αὐτὸ ἴσα-ἴσα προσβέβη
ὁ Σῶ: «Ἡ φαντασία εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς
δημιουργίας. Φαντάζεσθε ὅ, τι ἐπιθυμεῖτε.
Θέλετε ὅ, τι ἐπιθυμεῖτε καὶ τέλος δημιουρ-
γεῖτε ὅ, τι θέλετε.»

Ἐτοί, στὸ δεύτερον μέρος τοῦ ἔργου, τὸ
σύγχρονον, βλέπουμε τοὺς σοφοὺς ἀδελφοὺς
Βαρνάβα νὰ συζητοῦν μὲ ἄλλους αὐτὸ τὸ
πρόβλημα τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς καὶ νὰ βρί-
σκουν πῶς δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ καμμιά ἀ-
ληθινὴ πρόδοσις τὸν κόσμον, ὅσο ὁ ἀνθρώπος
δὲν ζῇ τουλάχιστον τρεῖς αἰῶνες. «Εἶναι ἀ-
πολύτως βέβαιον,—λένε,—πῶς τὰ κοινω-
νικὰ καὶ πολιτικὰ προβλήματα, ὅσα ἐδη-
μιούργησε ὁ πολιτισμὸς, εἶναι ἀδύνατον
νὰ λυθῶν ἀπὸ ἀνθρώπους σημερινούς, πού
γηράσκουν καὶ πεθαίνουν μόλις ἀρ χί ζοῦν
νὰ ἔχουν μιὰ ἀμυδρὴ λάμψιν σοφίας καὶ τίς
γνώσεις πού ἀπαιτοῦνται γιὰ τὴν ἐπιλυ-
σίν τους». Ὁλα τὰ συστήματα, ὅλα τὰ
μεγάλα ἔργα τῆς Σκέψης μένουν σήμερον
ἡμιτελῆ, γιὰτὶ οἱ ἐργαταὶ τοὺς πεθαίνουν
γρήγορα καὶ δὲν προφθαίνουν νὰ τὰ τε-
λειώσουν.

Οἱ ἐκλεκτοὶ λοιπὸν ἀνθρώποι τῆς ἐπο-
χῆς μας φαντάζονται, ἐπιθυμοῦν, θέλουν,
ἀρα πρεσβύται ζοῦν τὴ μακροβιότητα,
ἀπαραίτητη γιὰ τὴν πρόδοσιν τοῦ κόσμου.
Ἐτοί οἱ ἀπόγονοι τους θὰ εἶναι πῖς μα-
κρόβιοι ἀπ' αὐτοὺς. Τὸ ὅριον τῆς ἀνθρώπινης
ζωῆς ὁλοένα θὰ μεγαλύνῃ. Ὑστερὰ ἀπὸ
δυὸ — τρεῖς αἰῶνες, οἱ ἐκλεκτοὶ ἀνθρώποι
θὰ εἶναι Μαθουάλας. Κι' ὕστερ' ἀπὸ
τριάντα, θὰ εἶναι σχεδὸν ἀθάνατοι. Τὰ παι-
διὰ τότε θὰ γεννιοῦνται μὲγάλα σὰν τοὺς
σημερινούς ἐφήβους. Κι' ἀκούστε τώρα τι
λέει μιὰ μητέρα στὸ παιδί της, μόλις γεν-
νήθηκε ἡ μάλλον μόλις γέννη ἀπὸ ταῦτά
του, στὸ τελευταῖον μέρος τοῦ ἔργου τοῦ
Σῶ: «Μεγάλωνες ἐδῶ μέσα δύο χρόνια.
Ἀρχίσεις νὰ παίρνης τὴ μορφή διαφόρων
πλασμάτων, πού δὲν ὑπάρχουν πιά, ἀν' κι'
ἔχουμε ἀπολιθώματά τους. Ἐπειτα πῆρες
τὴν ἀνθρώπιν μορφή καὶ σὲ δεκαπέντε μέ-
ρες πέρασες μιὰ ἐξέλιξιν, πού ἄλλη φορά
οἱ ἀνθρώποι τὴν ἔκαναν σὲ εἴκοσι χρόνια.
Τὸν καιρὸ ἐκείνον ἐξέδεναν πενήντα ὁλό-
κληρα χρόνια στὸ εἶδος αὐτὸ τῆς παιδικῆς
ἡλικίας, πού θὰ τὸ περάσῃς ἐσὺ σὲ τέσσα-
ρα. Καὶ τὸν καιρὸ ἐκεῖνον πέθαιναν ἀπὸ
σωματικὴ ἀδυναμία, πού τὴν ἔλεγον γῆρας.

Ἀλλὰ σὺ δὲν θὰ γερᾷς, οὔτε θὰ πεθᾷ-
νῃς ἀν' δὲν σοῦ συμβῇ κανένα δυστύχημα.»

Ἐτοί ἐφθασε ὁ Βερνάρδος Σῶ ὡς ἐκεῖ
πού μπορεῖ νὰ φθάσῃ ἡ Σκέψις...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Μιὰ φορά,—πρὸ 8 ἐτῶν,—τὸ γαλλικὸ
περιοδικὸ «Annales» ἀπηύθυνε σὲ διαση-
μοὺς συγγραφεῖς διαφόρους ἐρωτήσεις,
καὶ αὐτοὶ ἀπήντησαν. Ἐνα εἶδος δηλαδὴ
«Μικρῶν Μυστικῶν». Ἰδοὺ λοιπὸν, ἀν' ἔ-
χετε τὴν περιέργειαν, τὰ Μικρὰ Μυστικά
τοῦ μεγάλου Ἀκαδημαϊκοῦ Henri Lave-
dan, τοῦ χρονολογικοῦ τῆς «Illustration»
καὶ συγγραφέως τοῦ «Sergis», τοῦ ὠραίου
ἐκείνου παρωδικιοῦ δράματος, πού ἴσως
εἶδαν μερικοὶ ἀπὸ σᾶς στὸ ἑλληνικὸ θέα-
τρο:

1.—Τὸ κυριώτερον γνώρισμά τοῦ χαρ-
ακτῆρος μου: Τὸ μῖσος στὴν προστυ-
χία (banalité.)

2.—Τὸ προτέρημα πού προτιμῶ στὸν
ἄνδρα: Ἡ πίστις στὴ φιλίαν.

3.—Τὸ προτέρημα πού προτιμῶ στὴ
γυναίκα: Ἡ χριστότης.

4.—Τὸ ἀγαπητὸ μου προτέρημα: Ἡ
ἐπιμονή.

5.—Ἡ προτιμωμένη μου ἀσχολία:
Νὰ συλλέγω κομφοτεχνηματάκια (bibeloter.)

6.—Τὸ κυριώτερό μου ἐλάττωμα: Νὰ
πειράζω.

7.—Τὸν εἶδος τῆς εὐτυχίας μου: Νὰ γε-
ράσω στὸ σπῆτι μου, στὴν ἐξοχή.

8.—Ἡ μεγαλύτερή μου δυστυχία θὰ
ἦταν: ἂν ἦμουν σὰν μερικοὺς πού γνωρίζω.

9.—Τί ἤθελα νὰ εἶμαι: Ὁ,τι εἶμαι,
ἀλλὰ περισσότερο!

10.—Ποῦ ἤθελα νὰ ζῶ: Στὴ Χώρα τῆς
Ἀρμονίας. (Cocagne.)

11.—Τί χρῆμα προτιμῶ: Τὸ ξανθόν.

12.—Τί ἀνὴρ προτιμῶ: Ἐκεῖνον πού
τὸ κόδω μόνος μου.

13.—Τί ζωὴ προτιμῶ: Τὸ pâté de
foie gras.

14.—Τί πούλι προτιμῶ: Τὸ ἀεροπλάνον.

15.—Ποῖους πεζογράφους προτιμῶ:
Βοσσουέτο, Σαίξ-Σμῶν, Μπωμαρά, Μωπασσάν.

16.—Ποῖους ποιητάς: Οὐγγὼ καὶ Λο-
τί. (*)

17.—Οἱ ἀγαπητέ μου ζωγράφοι: Οἱ
ἀρχέγονοι. (Les primitifs, μιὰ Σχολή.)

18.—Οἱ ἀγαπητέ μου μουσικοὶ: Τὰ
πυλαινάκια.

19.—Ποῖους ἥρωας προτιμῶ ἀπὸ τὰ
ἔργα τῆς φαντασίας: Τοὺς ὁμοιωθήσεις.

20.—Ἐπίσης τὰς ὁμοιωθήσεις ἡρώδους.

21.—Ἀπὸ τοὺς ἥρωας τῆς πραγματι-
κῆς ζωῆς προτιμῶ: Τοὺς μεγάλους ἀρχη-
γούς.

Ε.Τ.

(*) Καὶ ὁ Pierre Loti πεζογράφος εἶναι,
ἀλλὰ τὸν βάζει στο

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΡΙΚΥΜΙΑ

Τὰ μανιασμένα κύματα
πού από βαθιά χαράζουνε,
Τὰ βάφει ο ήλιος κόκκινος
Που αίμα γιομάτος γέρονει.
Και τις σταγόνες που σκορπούν
στην άμμουδιά σά σκάζουνε,
'Ο άγριος και δυνατός βοριάς
τρελλά τις συνεπαίρνει.

Μάζεψε ή βάρκα τὰ πανιά
Και πλάι στο μώλο έστάθηκε.
Μά ο άνεμος ο δυνατός
άκόμα την ταραίζει.
Πέρα βαθιά έν' άσπρο πανί
μέσα στο κύμα έχάθηκε,
Κι' ένα μεγάλο σύννεφο
στη δύση του ήλιου σκάζει.

Γέρνουν τὰ δένδρα στην στεριά
και τὰ κλαριά τους τρίζουν.
Στην δυνατή του άέρα πνοή
γοργά γυρίζει ο μύλος.
Τὰ κάτασπρα του τὰ φτερά
τρελλό τραγουδι άρχίζουνε
Και στού άνεμου το βούισμα,
του μύλου ούρλιαζει ο σκύλος.

Σκόρπια Φύλλα
✱

ΟΙ ΔΡΥΜΕΣ

Στη μικρούτσιμη άποβάθρα του
μικρού λιμανιού των Θερωών (Κύ-
θνυ), βρήκα το φίλο μου τόν "Α-
ριστον που κάναμε μαζί κολύμπι,
να βλέπει τις βάρκες. Τόν πλησί-
ασα και τόν ρώτησα: — "Αριστε,
πού εινε το σερίτι σου, δεν θα
κολυμπήσουμε σήμερα;"

"Ο "Αριστος, λίγο έκπληκτος για
την άπροσδόκητη έρώτηση, μου
άπάντησε: «Κολύμπι σήμερα; πρώ-
τη Αύγουστου; Μά, καλέ, ξεχνάς
ότι έχουμε δρύμες;"

Πολέμησα να τόν πείσω πως ή
ήμερα αυτή δεν διαφέρει τίποτα
από τις άλλες, τουλάχιστο για το
κολύμπι μας. — "Δε αφήσαμε τις
γιαγιάδες μας, του είπα, να έμπο-
δίζουν αυτές τις ήμέρες να γίνε-
ται πλύσι "γιατί κόβονται τα
ρούχα σάν μπουνε στο νερό," άς
αφήσουμε και τους τσοπάνηδες να
εξετάζουν τα νερομήνια για να
συντάξουν τόν καζαμία της χρονι-
άς, άς αφήσωμε ακόμη και τους
λαογράφους να έρευνουν αν οι δρύ-
μες έχουνε σχέση με τις Δρυάδες
ή δεν ξαίρω με ποιες άλλες θεό-
τητες του νερού αγαθές ή κακές,
κι' έλα να κολυμπήσουμε! το κολύ-
μπι δεν βλέπεται στις δρύμες.

"Αλλά πού ν' αλλάξω γνώμη ο
"Αριστος! Είχε ριζώσει μέσα του
βαθειά ή πρόληψη πως την εποχή
πείναι δρύμες, δεν μπαίνουν στό νε-
ρό. "Εδούσαμε στην πρόληψη, δεν
δουλεύουμε όλοι μας σε τόσες προ-
λήψεις και δεισιδαιμονίες, χωρί-
νι! να βάνουμε σ' ένεργεια την σκέψη,
να συντρέψω τα δεσμά της δουλει-
ας μας.

Στο πείσμα τών αντίρρησηων του
"Αριστος, γδύθηκα κι' έπασα στη
θάλασσα. "Αρχισα να παίζω με τὰ

κύματα. "Ο "Αριστος, από τη μι-
κρούτσιμη προκυμαία, άκουμπι-
σμένος στο στυλό του φαναριού,
μέ παρατηρούσε προσεκτικά. Κά-
τι συνέβαινε μέσα του. Μήπως ζή-
λευσε τάχα;

Τήν άλλη μέρα, την ώρα που
κάναμε το κολύμπι, ο "Αριστος
δεν φάνηκε στην άμμουδιά. Σή-
μερα δεν κολυμπώ μόνος. Είμαι
και δύο άλλοι σύντροφοί μου. Κά-
ποια στιγμή που ανέβαινα από
βουτιά στην επιφάνεια της θάλασ-
σας, έπιασα τόν "Αριστο να μάς
κυρφοκοιτάη πίσω από το παρα-
θυρό του. Καθότανε κοντά στην
παράλια. Τι συνέβαινε τάχα στην
ψυχή του; Μήπως πάλευε ή ζήλεια
με την πρόληψη;

Τήν τρίτη μέρα, ο "Αριστος πε-
ριμενε, έτοιμος για κολύμπι, στην
άμμουδιά.
Τόν υποδεχθήκαμε με αλλαλα-
μούς χαράς.

Σε λίγα λεπτά, βρισκόμαστε όλοι
άπάνω στη σημαδόρα του μικρού
λιμανιού των Θερωών και χτυ-
πούσαμε δυνατά το σιδερένιο της
κόρκο, για να διαλαλώμεμε έτσι
πανηγυρικά... το σωστό του "Α-
ριστου από την πρόληψη.

Νέος Βολταίρος
✱

ΑΝΑΜΝΗΦΕΙΣ

Λοιπόν να τα και πάλι τὰ πα-
λιά μας μέρα. Κοίτα! όλα σημά-
νονται άπ' τόν νοητή τους ύπνο
και με κοιτάζουν. "Ω, με γνώρι-
σαν! Πώς μου χαμογελούν! Κάθε
πετραδί, κάθε πεύκο, κάθε λακού-
βα, κάθε άδάνατο, έχει να μου πη-
ρία τους, χωρίζω τη φράση που
μου επαναλαμβάνουν τραγικά:
«Πόσο άλλαξε!»

"Ω, για να μη μου μένη κάτι
άπ' τόν παλιό εκείνον... Τώρα
έσας σάς βρίσκω άπαράλλαχτα!...
Τίποτα δεν άλλαξε, Μόνο λίγα
πεύκα λείπουν.

Φέρτε μου στη μνήμη καθαρά
τόν μικρό εκείνον, τόν σκληρό που
σας έκανε να υποφέρετε πολλές
φορές. Μά και σεις πόσο τόν τυ-
ραννήσατε! Πόσα άγκάθια του
καρφώθηκαν στα γόνατα και τόν
έκαναν να πονάη.

Σε κείνη την πέτρα, μετά άπ'
το πολύωρο τρεχατό, καθόμαστε
να ξεκουραστούμε όλα τα παιδιά.
Κι' ένα πρωί, θυμάμαι καλά,
επρότεινε έγω να σε σμιλεύσουμε,
να μη μάς πονάς σάν καθόμαστε.
Κι' όλοι τότε πήραμε τα σφυριά.
"Ετσι λεία πού σε κάναμε, ά-
κόμη μένεις. "Ερχονται τώρα άλ-
λα παιδιά... μά έγω είμαι ξε-
νος και τι θέλω;

Να τὰ έπτά πεύκα, που σκαρ-
φαλώναμε και συναγωνιζόμαστε
ποιός μπορεί να πάη άπ' το ένα
στο άλλο. Πόσες ποδιές στα μυ-
τερά κλαριά σχιστήκανε, πόσα
χεράκια πασαλείφτηκαν με ρεσί-
νι! Πού είναι τα άρχικα του όνό-
ματός μου; Σε ποιό από σάς τὰ

σκάλισα; Σας πόνεσα; "Ω, συχω-
ράτε με, τότε ήμουνα άσχετος
και άβουλος, τώρα αφήστε με να
σας άγκαλιάσω.

"Εδώ στην πλατεία, πέταγα τόν
αέτο... Τι καρδιοχτύπια άπ' το βρά-
δυ να κάνη άγέρο! Και πόσο παι-
δεύομουνα σάν ο σπάγγος μπερδε-
ύτανε. Τέλος τόν σήκωνα ψηλά:
«Κερί και βούλα», λέγανε τὰ άλ-
λα παιδιά. Πόσο υπερήφανος ή
μουνα, κανέναν σάν και μένα δεν
ήξερε να τόν πετάξη...

"Ας φύγω τώρα είναι άλλων ή
αράδα: Για πέστε μου, τα άλλα
παιδιά σας βασανίζουνε; Δεν πι-
στεύω. Νά, έρχονται δυο μικρά
ξυνομαλλάκια, στρουμπουλά. Είμαι
άγκαλιάσμένα. Μαζεύουν με κρυ-
φή λαχτάρα παπαρούνες και γελί-
κια. Και τραγουδούν.

Τραγουδούν στην άνοιξη της
ζωής τους, πού την χαίρονται...
Νύσος "Ανος
✱

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

(Χαρισμένο στην Ψυχή)

«Παπού, για πές το παράμυθι
του ξακουσμένου βασιλιά
πούχε την όμορφη την κόρη
με τὰ μακριά χρυσά μλλιά!...»
Και ο παπούς άρχίζει:

«—Μιά φορά κι' ένα καιρό
κάποιος Ρήγας είχε κλείση
την όραία βασίλισσούλα
στο παλάτι το λαμπρό
και μιά διαταγή είχε βγάλει...

«Όμως ο ύπνος ο γλυκός
τά μάτια του παπού είχε κλείση
και στα έγγονάκια του μισό
το παραμύθι του είχε αφήσει...

Πρίγκηψ της Ουάλλιας
✱

ΓΕΛΙΟΣ ΤΡΟΜΟΣ

"Εξημέρωσε μιά ήλιόλουστη
άνοιξιακή ήμερα. Στο περιβόλι
τὰ δένδρα είχαν άνθισει και σκορ-
πούσαν μια λεπτή μυρωδιά. Οι
τριανταφυλλίες, γεμάτες τριαντά-
φυλλα διαφόρων χρωμάτων, έδι-
ναν μια έκτακτη όμορφιά σ' όλο
το περιβάλλον. Κατά τη συνήθειά
μου, κατέβηκα να περπατήσω, όταν,
ξαφνικά, μπρός στη βεράντα, βλέ-
πω ένα μικρό έρπετο με φολίδες
και με πολλά πόδια. Με πιάνει
μιά τρομάρα και μόνο πού δεν
έπεσα χάμω άπ' το φόβο μου!

Τέχρω, φωνάζω την υπερέστη,
παίρνει αυτή ένα ξύλο μακρύ και
πάμε κι' οί δυο άπ' τη βεράντα να
σκοτώσουμε το μεγαθύριο...

"Αν μάς βλέπατε, θα πεθαίνατε
άπ' τὰ γέλια. Στο τέλος φωνάζου-
με και τη μαμμή. Και τί άνακα-
λύπτουμε; Το φοβερό και τρομε-
ρό θηρίο ήταν μιά σκολόπενδρα...
ψόφια, πού είχε μείνει μόνο
το δέρμα με τις φολίδες, γιατί το
κρέας της το είχαν φάει τὰ μυρ-
μήγκια! Το τί έγινε μετά την
ανάκαλύψη, δεν περιγράφεται.

"Εννυ Πόρτεν

ΠΟΙΚΙΛΑ

I

Σ' ένα Κινέζικο χαλί, ήταν ζωγρα-
φισμένα τὰ έξής: "Ένας καρχαρίας
πού έτρωγε ένα κροκόδειλο, ο κρο-
κόδειλος πού έτρωγε ένα φίδι... το
φίδι πού έδάγκανε έναν αέτο, ο αέ-
τος ένα χελιδόνι και το χελιδόνι
πού κρατούσε στο στόμα του ένα
σκουλήκι. Είμαι ή είκων του ζω-
κού βασιλείου άλληλοτρογομένου.

II

"Ο κοατίνας και πανένδοξος Καί-
σορ της Ρώμης φοβόταν τόσο πολύ
τα δυστυχήματα των άμαξών,
ώστε ποτέ σχεδόν δεν άνέβαινε σ'
ανάξι χωρίς να πάγγειλη τρείς στί-
χους, οί όποιοι, έπίστευε, έλευ-
γαν την μαγική δύναμη α' προλαυβί-
νουν την άνατολή των άμαξών!!
"Εδελονής του Θου.

✱

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

"Η μαμά της Λιλίκας και του
Μπεμπέ έπιστρέφει από μία επί-
σκεψη και βλέπει στον μπουφέ
τὰ φοντάν μισοφαγωμένα. Και
άρχίζει τις άνακρίσεις.

Μαμά:—Λίλκα και Μπεμπέ, κο-
πίστε δω! (Τα παιδιά προσέρ-
χονται). Δε μου λέτε, ποιός από
τους δυο σας έφαγε τὰ φοντάν;

Μπεμπές:—"Οχι έγω, μαμά μου,
έγω έπαιζα με το πλοίο μου όλη
την ώρα!

Λίλκα:—Όυτε έγω, μαμά μου,
έγω νά, κεντούσα όλη την ώρα.
Μαμά:—"Ο ένας από τους δυο
σας τὰ πήρε!... Πήτε γρήγορα,
ποιός;

Λίλκα:—"Ο Μπεμπές τὰ πήρε,
μαμά!

Μπεμπές:—"Η Λίλκα, μαμά, εί-
ναι ψευτρά! Γιατί δεν ήτανε μπρο-
στά όταν τὰ πήρα...

"Ηρώς της Τριπόλεως
✱

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

"Η Ξανθή Έλληνοπούλα στη μα-
μά της:

—Μαμά, αν μάκούσης τη νύ-
κτα να παρωμιλώ, σε παρακαλώ
ξύπια με. Θέλω νάκούσω κι' έγω
τί λέω.

"Εστάλη υπό της "Ηλέκρας.

✱

Καπετιών Δαπάνας:— "Ιδιότρο-
πε!... "Ε!

"Ιδιότροπος:— Κοιμούμαι τώρα.
"Αφρη με.

Κ. Δ:—Κοιμάσαι και μιλάς;
"Ι:—Παραμιλώ, καίμενε!

"Εστάλη υπό του Φιλερμού.

✱
"Ο Κουφιοκεφαλάκης μπαίνει σ'
ένα καφενείο και κάθεται. "Ο υ-
πηρέτης τόν ρωτά:

—Πώς παίνεστε τόν καφέ σας;
Κι' ο Κουφιοκεφαλάκης:

— Βεροσεί!
"Εστ. υπό του Μέλλοντος Στρατιώτου.

Το πρώτιστον καθήκον του
καλού συνδρομητού είναι
ή έγκαιρος άνανέωσις της
συνδρομής του.

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

"Αθήναι, 20 Σεπτεμβρίου 1921

ΣΤΟ σημερινό φυλλάδιο τελειώνει ή
"ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ", το θαυ-
μάσιο αυτό μυθιστόρημα του "Τούλου
Βέρν, πού γ' α δυο σχεδόν χρόνια έε-
ρεπε κι' έδίδασκε τους νεαρούς μου άνα-
γνώστες. "Ω, το τέλος του έτους μας
μένουν δυο μήνες και μιά έβδομάδα.

Θά μπορούσα λοιπόν να ριχθώ από τώ-
ρα καινούργιο μυθιστόρημα. Δεν το κά-
νω όμως, για να ριχθώ και τὰ δυο
καινούργια μαζί την 1 Δεκεμβρίου, (ώ,
τότε θα τελειώση, βέβαιε, κι' ο "Μι-
κρός "Εδελονής"), κι' αυτό, καθώς
ούδ' έγραψαν πολλοί, θά είναι κα ύπερο
για το έσπαθώμα του 1922. "Εντωμε-
ταξύ, στην κενή πιά θέση της "Δ' ύπε-
ρης Πατρίδας", θά δημοσιεύσω ένα
σαρό μεγάλο εικονογραφημένο διηγή-
ματα, αλλά για πολύ μικρά παιδιά,
καθώς και γελοιογραφικά του κ. Λου-
κιανού Χαρυσίνου.

Δυο παραστάσεις της "Εξαδέλφης
μου" θά γίνουν ακόμη και να το έχετε.
"Η 15 η αύριο, (Κυριακή) άπογευμα-
τινή, χάριν των οικογενειών. Και ή 16 η
την προσέχη Τετάρτη, βραδινή αϊτή, ά-
πογευματινή ή ήρις της μικράς "Αλίκης
Θεωδωρίδη, ή όποια φεύγε να σπουδά-
σει στο Παρίσι. Κ' οί δυο στο θέατρο
Διονύσια, πού έχεινε πιά κλειστό, χει-
μερινό.

Και βέβαια, Ματωμένο Χρυσάνθε-
μο, πού δεν έπρεπε να θεωρήσης άδια-
φορία ή περιφρόνηση την άπλη σύμ-
πτωση πού με' έκανε δυο-τρείς φορές
να μην άπανήσω έκτενώς σε ώρατα
γράμματα σου. "Ωραίο και το σημερι-
νό, με συγκίνησε πολύ. Για τη συμ-
φωνία εκείνη δεν θά πω τίποτα" σου
έχωμαι όμως με την καρδιά μου να
έκπληρωθώ ο όρος πού θά σε κάμη
τόσο ευτυχισμένο.

Δεν κάνω καμμία διάκριση, "Αρμα
"Ηλιου, μεταξύ παλαιών και νέων συν-
δρομητών και το έρω πως ένας νέος
μπορεί να είναι "δυνατός στο γράψιμο"
όσο κι' ένας παλιός, και δυνατότερος
μάλιστα. "Αλλά τα κομμάτια πού μου
στέλνεις δεν τὰ έχω κρινώ, πώς ή γιατί
τὰ γράφεις όλα μαζί, στο ίδιο χαρτί
της επιστολής σου; ενώ το καθένα πρέ-
πει να γράφεται σε χωριστό χαρτί, από
τη μιά του μόνο ύψη, καθαρά, ώστε να
το στέλνω στο τυπογραφείο. Δε έρω
γιατί ή γλώσσα των μεταφρασμένων δεν
είναι αυτή πού μεταχειρίζομαστε συνη-
θως. Πρόσεξέ τα, σε παρακαλώ, αυτά.
Δεν ήρκει να είναι κανείς δυνατός στο
γράψιμο. Πρέπει και να συμμορφώνε-
ται με τους όρους. Και γ' α να συμμορ-
φώνεται, πρέπει να τους μαθαίνει, να
ρωτά ή να διαβάζη τόν "Οδηγό του
Συνδρομητού".

"Ο Μάγος Αυτοωτής μου γράφει:
«'Επειδή ή μαμμή βλέπει τόσο ώφε-
λήθηκα έγω άπό τόν καιρό πού έγειν,
συνδρομητήρια σου και μάλιστα" άπό τόν
καιρό πού πήρα ψευδώνυμο, θέλησε να
πάρη κι' ο μικρός μου άδελφός για να
ώφεληθ ή κι' εκείνος. "Τόν δ' έχωμαι πο-
λύ ευχαρίστησας και πού έχω κρινώ το ψευ-
δώνυμο Ζιζάνιον. Κι' άφού μου λέ-
ς ότι είναι καλό και φιλόδοξο πα, εί-
μαι βέβαια πως θα έαναγίνη, όπως ή-
ταν, ο κα ύτε σε μαθητής στο σχολείο
του και θά με τιμήση σάν παιδί μου.

"Ηλαινθ, αυτό το ψευδώνυμο σου έ-
διζέξα από τὰ λουλούδια πού έπρό-

τεινες. Και σ' ευχαριστώ πολύ για το
έσπαθώμα. "Αλλά θά το περάσω στο
έσπαθώμα του 1922 άφού ο φίλος σου
έγγράφεται από 1ης Δεκεμβρίου. "Ελα-
βα και τις Δευτές Δέσεις σου και χαί-
ρω πού θα λαμβάνης μέρος εις όλους
τους Δι'γωνισμούς.

Θυμάστε το παλιό μου Κεντρί; Κι'
έχετε την έξέδ ή του σ' ένα λαμπρό
γελοιογράφο, δημοσιογράφο και κατόπι
διοικητικό υπάλληλο; Μά βέβαια, άρ' ο
το παλιό μας Κεντρί είναι ο κ' Στάμος
Σταματίου, ο πασίγνωστος σήμερα. Κι'
άπό τη "Εβδόμα μου άναγγέλλει τους
ευτυχείς του γάμους με τόν δ. Θεωνά
Δαύτου. Τους ράινω με τάνη των θερ-
μοτέρων μου ευχών.

"Η Δοροθέα μου γράφει: «Πώς μου
άρεσε "Η λέξη Μαλλιαρός! Μου άρε-
σε; Μ' έλγανε καλύτερα να πώ. Δεν
βρίσκω λόγια για τόν ένθουσιασμό μου.
Τι άμωρρα πού τὰ λέει! Πόσα μαθαί-
νει κανείς άπ' αυτό το διβλιαράκι!...
Είμαι γραμμένο με τόν τρόπο του κ. Ε-
κνοπούου, — πού μόνο κείνος έχει να
γράφη έτσι, — ώστε να το καταλαβαίνη
κανείς τέλεια...»

Πολλές φορές, Σεντεμένη Κορφα-
τοπούλα, σά, έξήγησα τόν μηχανισμό
της "Αλληλογραφίας" μου, γ' α να υή
σας κώνη έντύπωση ότ. ν βλέπετε να σάς
άπαντώ όνο με λίγα λόγια. "Αλλά και
τὰ λίγα λόγια έβουν τόση άγάπη όση
και τὰ πολλά. Αυτό να έξερης πάν α.
"Όσο για τὰ φυλλάδια πού σου λείπουν,
γράφε μου ποια είναι (έτος κι' αριθ-
μός) με 40 λεπτά για τόν καθένα. Κι'
όχι πιά παράνομα, να ζής!

"Η "Ελπίς των Σκλάβων μου έσο-
μολογείται: «'Εγώ, άμα άρχίσω ένα
πράγμα, στην άρχή το κάνω άργά-άργά
και ώρατα" στη μέση όμως, έπειδή δεν
έχω ύπομονή, βιάζομαι" και το τελειώ-
νω μόν, αλλά το κάνω ταπεινά, ύλιχα».

Νά μία περίπτωση πού παρέλειψ στην
"Επιστολή του κ. Φαίδων. Προτιμώ-
τερο είναι βέβαια να τελειώνη κανείς
τὰ πράγματά του, έστω και ταπεινά, α-
λλά, παρά να τὰ παρατά μισοτελειω-
μένα. "Α λ' α κι' ή ταπεινότητα εί-
ναι έλάττωμα πού πρέπει να κτηνηθί.
Δεν μπορείς νάχη: λίγη περισσότερη
ύπομονή, "Ελπίς των Σκλάβων; Ποιός
σε κυνηγά;

"Ο Πρίγκηψ της Ουάλλιας μου έ-
στειλε ένα περιοδικάκι πού βγάδουν στη
Σμύρνη/κίποια παιδιά. Τό γράφουν και
το τυπώνουν με πολυγλώσσον μόνάχ τους.
Και πράγματι είναι πολύ νόστιμος α-
τός ο "Ελληνόπαις" πού κυκλοφορεί
σέ 50 αντίτυπα. Τελοςάτων, για τὸ
καλοκαίρι, είναι μιά καλή άσκηση και
διασέδασή αυτή ή μίμησης να πούμε
της έκδόσεως περιοδικού. (Γιατί τί άλ-
λο είαι τὰ παιχνίδια των παιδιών πα-
ρά μίμησης των μεγάλων;) "Αλλά για
το καλοκαίρι. "Όταν άρχίζουν τὰ μα-
θήματα, πρέπει να πούν τὰ πολυώ-
ρα α τὰ παιχνίδια.

"Η "Ηλέκτρα ήταν πολύ φοβερισά-
ρα. Τόσο, πού έπειδή φοβόταν να μέ-
νη μόνάχ της σε μιά κάμαρα, κι' ή-
μέρα ακόμα, είχε έγκαταστήσει το άτε-
λει της μ.α στην κάμαρα, πού την
έχει μεσαική με την άδελφή της, γ' α
να ζωγραφίζει με συνεπεί! "Ετσι
στην κάμαρα α'ή έβόσλευσε μιά άτα-
ξία φοβερή. "Αλλά μόλι διαβάσε την
έπισ ολή έκείνη του κ. Φαίδων για τή
φοβησάρα, αισθάνθηκε μεγάλο κλονι-
σμό κι' ο φόβος της έφυγε διαμιάς.

Τώρα με βεβαιώνει πως είναι γενναία.
Και το πρώτο δείγμα είναι ότι κου-
δάλησε το άτελει της στην άλλη κάμα-
ρα και στο έξής θά ζωγραφίζει εκεί...
ολομόναχη.

"Εχω προστά μου και τὰ δυο γραμ-
ματά σου, Σπουγγίτη, με τὰ διάφορα
στίκια. Μά την άλφια α δεν ξέρω πού
να πρωτοθαυμάσω. Μεγάλη έντύπωση
μου έκανε το στίκσο του ταμπλώ, πού
συνδυάζει ήμπερσιονισμό με κυβισμό.
"Αλλά κι' εκείνος ο Παντοκράτορας, τί
ζωήρες, χαρακτηριστιστικές γραμμές!
Καταγίνου και μη τεμπελιάζης. "Αλ-
λ' α τὸ πού θέλεις πιά στη χώρα, όπου
πλύνουν τὰ πολλά παιχνίδια...

"Η Φοίβη μου γράφει ένθουσιασμένη
με το τελευταίο διήγημα του κ. Τέ-
λου "Αγρα. Και θυμάται πως μιά φο-
ρά κάποιος ρώτησε γιατί ο "Αγρας
δεν δημοσιεύει την εικόνα του, πού τό-
σο θαυασαί του θά ήθελαν να την
ιδούν. Νά, αλλά ή Φοίβη δεν θά ή-
θελε. Της φάνηκε, λέει, πού βλέπει και
γνωρίζει την ώρατα ψυχή του. Και
προσθέτει: «'Ισως αν τόν έγνώριζα, να
μου χ' α ύψε αυτή ή έντύπωση. Η γνώ-
ση μου είναι πού δεν πέπει να γνω-
ρίξη κανείς αυτούς πού τὰ έργα τους τού
άρεσαν, είτε συγγραφείς, είτε ζωγρά-
φους, είτε μουσικούς. Γιατί πολύ συχνά
ή ψυχή διαφέρει από το έξωτερικό».

"Ε, είναι κι' αυτή μιά γνώμη... "Εγώ,
όμως νομίζω ότ. ποτέ το έξωτερικό δεν
διαφέρει από την ψυχή. Φθ'νει να έχη
κανείς μάτια να το βλέπει.

"Η καίμενη ή γιαγιά, πού μ' έκτι-
μούσε τόσο, πώς τη λυπήθηκα κι' έγω
Χαμόγελο της Εύτυχίας! Νά έχρη την
ευχή της, παιδί μου. "Όσο για τάλλο
έμπόδιο πού λές, αυτό να μη σ' έμπο-
δίξη καθόλου. Δεν μαύ γράφουν μόνο
όσοι έσπαθώνουν. Και το ξέρω καλά
πώ μάγαπας και φροντίζεις.

Κοζάκε, "Ελληνοκόν Σκίπτερον,
Μαρίνη, Κύμα του Βοσπόρου. "Ο-
ρεστικόν "Ανθος, "Ανθωμένο Παλ-
λινάρι, σάς δέχομαι με μεγάλη χαρά
κι' επιθυμώ να μου γράψετε συχνά.

"Ωραίος "Επιστολάς μου έστειλαν
αυτήν την έβδομάδα και οί έξής: "Ονει-
ρεσική "Ελλάδα, Παναγία των Ρωθών,
Μαρίνη Σελήνη, Πογκήπισσα των
Ασπιδίων, Πειραική Άύρα, "Ασπά-
σιος "Αριστέυς, Φίλορημος. "Ιω-
βόρος, Καλαματιανό Δουλούδι, Δα-
βατικό Πουλί, "Ηρώς της Τριπό-
λεως, Παναγία Παρών, Μαγεμένο
"Ακρογιάλι, Τσιγγάνα, Μεγαλοσχολή-
της, Μέλλον Στρατιώτης και Σαμώ-
τικο "Ακρογιάλι. "Εβέτεσσα τας πα-
ραγγελάς των και τους ευχαριστώ όλους
για τὰ καλά των λόγια.

Με μεγάλη μου λύπη άναγγέλω τόν
θάνατο του άγαπητού φίλου της Δια-
πλάσεως "Εμμανουήλ Σ. Μίστρα
(Βιολογιστή "Ελληνας) "Εγκρά-
δια συλλυπητήρια εις την οικογένειαν
πύ ιδιαιτέρως εις την άδελφήν του Οί-
ρανίαν (Κόρη των Κυμάτων).

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αυτήν την έβδομάδα έλαβα τὰ
έξής, σταλμένα είτε πρό της Δηλώσε-
ως ότι δεν δέχομαι πλέον, είτε από
στέλλοντες διά πρώτην φοράν: "Η
πηγή. — "Τα δυο λουλούδια. — "Αι-
ώνας κανηλι. — "Περτέργα από την
Αίγυπτο. — "Η άπογοήτευσις. — "Η
κεφαλή του γαϊδάρου κτλ. — "Μάνα

"Ελληνοπούλα. — "Σονέττα. — "Δεντρί
στο καλοκαίρι κτλ. — "Πάθμα φιλαρ-
γύρου. — "Ωρες. — "Για την Πα-
τρίδα. — "Στο διλέμμα κτλ. — "Μέ-
σα στο δάσος κτλ. — "Ο βασιεύς των
κληθρών. — "Στόν "Αη Γιώργη. —
"Από τὰ Φαειδρά. — Παιδί. Πνεύματα.

Κριτική των Σελίδων 41 και
42. — "Οι νυχτερίδες. "Η "Εδν. "Α-
ναγέννησις προοδεύει. Αυτό είναι έ-
σως το καλύτερο άπ' όσα μου έστειλε
ως τώρα. — "Τα έντομα (Α' και Β')
Κάτι έξαιρετικό. Γι' αυτό, αν και τόσο
έκτενς, το δημοσιεύω. "Ο Σείρις ε-
μοί το έστειλε εν γνώσει και μου έλε-
γε να το βάλω. αν θά μου άρεσε, στο
φύλλο, άφού για τὸ Σελίδα υπερέβαι-
νε το μέτρο. "Αλλά όχι. "Ο Σείριος
γράφει έξοχα για τὸ Σελίδα, θά μπορούσε
ακόμα να γράφη "οποιοδήποτε φιλολο-
γικό περσοδικό" για τὸ "Διάπλωση" δ-
μικς θαύασαί του θά ήθελαν να την
ιδούν. Νά, αλλά ή Φοίβη δεν θά ή-
θελε. Της φάνηκε, λέει, πού βλέπει και
γνωρίζει την ώρατα ψυχή του. Και
προσθέτει: «'Ισως αν τόν έγνώριζα, να
μου χ' α ύψε αυτή ή έντύπωση. Η γνώ-
ση μου είναι πού δεν πέπει να γνω-
ρίξη κανείς αυτούς πού τὰ έργα τους τού
άρεσαν, είτε συγγραφείς, είτε ζωγρά-
φους, είτε μουσικούς. Γιατί πολύ συχνά
ή ψυχή διαφέρει από το έξωτερικό».

Ξανθὴν Ἑλληνοπ., Ἀλκην, Διαβολό-
παιδο, Δαδ Φόξισοι, Ἀφρικάναν, Ζη-
λιάραν.—ὁ Ἰωνικός Οὐρανὸς μὲ Μεγ.
Ἑλλάδ., Ἀγρίμι, Καλαμ, Λουλούδι.
—ἡ Σφίγξ μὲ Ἀφρικάναν, Ἀήτητο
Εὐζωνάκι.

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς
φίλους τῆς Δοξασμένης Ἑλλάδα (αὐτὸ
θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τὴν παρί-
φραση) ἂν ἦταν ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἑλλη-
νική στὴ νέα· ἀλλ' ἀπὸ τὴ νέα στὴ
νέα, ἡ ἀλλαγὴ μερικῶν φράσεων εἶναι
ἀπλὴ διόρθωση.) **Χαρ. Χ'** Κοσμῶν
(ἐλαβα κ' ἐκετέλεσα τὰς παραγγελίας
σου· ὁ κ. Φ. σ' ευχαριστεῖ γὰρ ὅσα γρά-
φεις· ναί, στὰ περισσότερα ἔργα του, τὸ
κυριώτερό πρόσωπο εἶναι ἡ ἥρωίς, ἀλλὰ
ἔχει καὶ πολλὰ μὲ ἥρωες· ὁ Κόσμος καὶ
Κοσμάς· δὲν ἐξεδόθη ἀκόμη εἰς βιβλίον·
ἔ, ὡς ποτε θὰ εἴσαι ἀβάφτιστο;) Ἀρ-
γυρὸ Χ. Κοκκ. (μὲ χαρὰ μου διὰ
θασα γράμμα σου ὑστερ' ἀπὸ τόσον
καιρὸ· τώρα πᾶ θὰ μοῦ γράψῃς τακτι-
κώτερα; ἐστειλὰ) **Καμέλιαν** (εἴσαι τώ-
ρα καλὰ;· χαίρω γὰρ τὴ γνωριμία σου
μὲ τὴν Κόρη τοῦ Βυνσοῦ· ὄχι, μετά-
φρασή σου γὰρ τὸν Διαγωνισμό δὲν εἶχα
λάβει;) **Γλυκεῖα Ἑλλάδα** (μὴ δίνῃς
σημασία· ὑπ' ῥχοντο τὸ κόσμος καὶ ἀνόη-
τοι... κύριοι) **Νέδωνα** (εἶδες λοιπόν;
νὰ πού ἀδικα πικραίνουσιν· ναί, λάθος
τοπογραφικῶν· εἰς τὸν ὑπ' ἀριθ. 548
Ἀστέρα ὅλοι αἱ λέξεις ἔχουν ἀπὸ πέντε
γράμματα· ἡ δὲ κεῖται ὅμως δὲν εἶναι
λάθος· δὲν ξέρεις τὴ λέξη πατρεῖ;) **Μα-
τωμένη Προφύρα** (δὲν περᾶς· τὰ
ἔμαθες καλύτερα· τέτοιοι κόποι δὲν χι-
νούνται ποτέ) **Θεμέλιον Δόξης** (τὰ ἔλα-
βα· περᾶς) **Σπυρ. Μαρ.** (χωρὶς
ψευδώνυμο δὲν ἐπιτρέπεται· ἐπειτα αὐτὰ
τὰ θέματα δὲν εἶναι νὰ τὰ γράφουν παι-
διὰ· μπορεῖ ἓνα παιδί νὰ κάμῃ τὸ δέ-
σκαλο;) **Ἀθανάσιον Διδάκον** (γράψε
στὰ βιβλιοπωλεῖα **Ι. Δ. Κολλάρον, Κ.**
Ἐλευθεροῦδάκη, Ι. Σιδέρη· τὸ ὄνομα
ἀρκεῖ) **Πολυβότην** (ἐστειλὰ· χαίρω γὰρ
ὅσα μοῦ γράφεις, ἀλλὰ τὶ ἐκτενέστερα
νὰ σοὺ ἀπαντήσω; δὲν με ρωτᾷς τίποτε;) **Ἀ-
διαφόρητην** (μὰ μπορῶ νὰ κάμω ἐξαι-
ρεση; ὅλοι τότε θὰ εἶχαν τὴν ἴδια ἀξίωση
καὶ τὶ θὰ γινόταν; πστεύω νὰ τὸ ἐννοῇς·
ναί, καὶ τὰ δύο βιβλία ὑπάρχουν, πρὸς
ὁρ. 2,30 τὸ καθένα) **Διοριστικὸ Ἀγ-
καθάμι** (ἐστειλὰ) σοὺ εὐχομαι νὰ ἡ
ἐπιτυχία· λαμπρὸ ἡ ἰδέα σου!) **Ναυτό-
πουλο τῆς Ὑδρας** (τὰ ἔλαβα)· **Ἀλ-
τρούτατρεαν** (τὰ ἔλαβα· βέβαια τὸ δι-
πλάσιον) **Πέγκροφ** (εἶπα ὅτι γαλλι-
κὰς Ἀσκήσις μπορεῖ κανεὶς νὰ παίρ-
νῃ ἀπ' ὅπουδήποτε· εἶπα ἐπίσης ὅτι ὅσοι
καθυστεροῦν τετράδια Μ.Μ. δὲν κάνουν
καθόλου καλὰ) **Αἰνυλίαν Χώβ** (ται-
νίες διεθνήσεώς σου, ξεκαλλημένες, κα-
θαρισμένες, ἔτοιμες νὰ τὶς μεταχειρισθῶ
πάλι, ἔλαβα καὶ σ' ευχαριστῶ) **Βασι-
λέα τοῦ Γέλωτος** (φυσικά, δὲν συνήθι-
ζω νὰ διαβάξω κ' ἀνάποδα) **Στεφανῶν**
τοῦ Ἀνέμου (σοὺ ἐστειλὰ Ἀ' τόμον
«Θεάτρων», τελευταῖον ἀντίτυπον, γιὰτὶ
ἐξητηλῆθη) **Γρηγ. Δαφνῆν** (χαίρω πολὺ
καὶ χαρὰ περιμένω) **Κρητικὸν Πέλαγος** (ἡ
ἐγκρίσις ἔγινε στὸ 40ὸν φύλλον) **Κο-
λόβριον** (ἔδωσα στὸν Ἀφείη Γυμνα-
σιόπαιδα τὰς 9,20) **Ἀγρίμι** (πολὺ
ὥραϊο τὸ γράμμα σου γὰρ τὴν «Ἐξα-
δέλφω»· ἂν ἔχῃς πράγματι τὸ χαρακτήρα
τῆς Πένας, ἔχει ἓνα λαμπρὸ χαρακτήρα
γὰρ τὴ **Μ. τ. Δ.**, ἀπὸ τῆς ἐστειλῆς ἡδὴ,
περιττὸ νὰ ξαναστελῇς) **Ροδοδάκτυλιν**
Αἰγολάν (κ' ὁ κ. Ε. λυπήθηκε· δὲν περ-

ράζει, ἄλλῃ φορὰ πού θὰ ξανάρθῃς)
Τιμητὸν Τουφέμι (ἔχεις ἔκιο· ἀλλὰ
τοῦ μένει καιρὸς γὰρ ἰδιαίτερες ἀπαν-
τήσεις; μοὶ εἶπε ὅτι θὰ προσπαθῇς
νὰ σ' ευχαριστήσῃ) **Νικητήριον Σάλ-
πισμα** (οὐ, τώρα; μὰ ἔν εἶδες πόσος
λόγος ἔγινε γι' αὐτό;) **Νεοαῖδαν** τοῦ
Νεῖλου (ναί, ἀλλὰ νὰ ἐκλέγῃς πῶς σύν-
τομα) **Εὐτυχῇ Ἑλληνα** (ὄχι ἀκόμη)
Μποῦν-Ντεζάν (ευχαριστῶ πολὺ γὰρ
τὴν ἰδρυση τοῦ Συλλόγου) **Εὐστορ. Δ.**
Εὐστορ. (ὅ,τι δὲν εἶδες εἰς τὸ 39ον φύλ-
λον, εἶναι εἰς τὸ 40όν.) **Ἀκτὴν** (εὐχαρι-
στῶ πολὺ γὰρ τὸ ξεσπάθωμά· περιμέ-
νω) **Σαῖεπρη** (ἔχει καλῶς) **Γέρω-
Δήμιον** κτλ. κτλ.

**Ραούλ, Α. Καλλιδὴν, Σὲρ Ραβεγ-
γάρ, Πούλιαν** (ελαβα, ευχαριστῶ.)
**Ἀκακὸν Φαίανα, Ἀτρώπιον Θε-
μιστοκλέα, Σπίθαν, Τζιζικαν, Νε-
οαῖδα** τοῦ **Εὐρύπου, Μαθρον Δι' ὁ-
λν, Κουφρακάδι, Μυοιέλλαν, Που-
λάκι τῆς Ἐορῆς, Ἡσαν, Ἀρχι**
καλαμπουριστὴν (ἐστειλὰ.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ελαβα μετὰ
τὴν 20 Σεπτεμβρίου, θάπαντήσω εἰς
τὸ π.ο.σ.ε.χ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχει τὸ 1980 Διαγωνισμοῦ
λύσεων. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 25
Νοεμβρίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθε-
σμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν
ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προη-
γουμένων φυλλαδίων].

636. Δεξιόγραφος

Μ' ἐν' ἐπιφώνημα
Ζῶν ἂν ἐνώσης,
Κράτος πασίγνωστο
Θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τ. Μυστηριώδους Ἰπποδύου

637. Δογοποιικτ. Δεξιόγραφος

Τὸ π. ὥς εἶναι πρόθεσις,
Τὸ δευτέρῳ μου ῥήμα
Κ' ὅμως τὸ ὅλο, ὅσα μου
Δὲν εἶναι· κ' αὐτὸ ῥήμα!

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Στάσας Στεφανάνη

638. Στοιχειόγραφος

Ὅπως εἶμαι, στὸ κεφάλι,
—Θὰ σοὺ πούνη τώρα οἱ ἄλλοι,
Πῶς μπορεῖ καὶ νὰ μὲ βρῇς...
Μὰ μὲ δίχως τὸ κεφάλι,
Σίγουρα, λῦτα μου, πάλι

Στὸ κεφάλι θὰ μὲ ἰδῇς.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἀφ. Γ. Γυμνασιόπαιδος

639. Αναγραμματισμός

Ὁδηγὸς καλὸς τῶν πλοίων,
Ὅπως ἔχω ἂν ἀσκήσης·
Καὶ στὴ θάλασσα θὰ μ' εὕρῃς
Πάλι, ἂν μὰ ἀγαμματισῇς

Ἐστ. ἀπὸ τὸ διαβολάκι τ' Ἡλιουπόλεως

640. Κυβόλεξον

* * * * * = Ἀθήνημα.
* * * * * = Χρονικὴ διαίρεσις.
* * * * * = Δύναμις.
* * * * * = Ἀνθρώπος.

Καὶ καθεὺς τὰ ἴδια.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἀγαθοῦ Διαβολοῦ

641—642. Μεταμορφώσεις

1.—Ἡ Χίος δι' 7 μεταμορφ. νὰ
γίνη Κύπρος
2.—Ἡ Κύπρος διὰ 4 μεταμορφ.
νὰ γίνη Πάρος.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Φιλερῆμου

643. Κρυπτογραφισμὸν

1 2 3 4 5 6 1 = Ἀρχαῖος θεός.
2 3 6 1 = Θεός.
3 2 4 = Θεός.
4 3 5 4 = Ὀργανον
5 4 3 6 1 = Βασιλόπαις.
6 5 5 4 1 6 4 = Ἀσκήσις.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Πρίγκιπος Ζιλλὰ

644. Τριπλῇ Ἀκροσυχίς

Τάχτικα τῶν κάτωθι ζητούμενων
λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον γλῶττον, τὰ
δεύτερα γράμματα ποταμῶν τῆς Ἑλλά-
δος (τὸ κοινὸν τοῦ ὀνόματος), καὶ τὰ τρί-
τα ἀρχαῖαν βασιλείαν:

1, Πόλις· τῆς Σικελίας. 2, Νῆσος
τοῦ Αἰγαίου. 3, Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
4, Βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας. 5, Πέρ-
σης στρατηγός. 6, Μέρος τοῦ κρανίου.
7, Νῆσος.

Ἐστάλῃ ὑπὸ Κ. Μιχ. Χατζημυχάλη

645. Φωνηεντόλιπον

ῤ-κν-δκν-μν

Ἐστάλῃ ὑπὸ τὸ Πυροβολιτάκι

646. Γρίφος

X X τι ο ο
X X τι ο ο
X X τι ο ο
X X τι ο ο

Ἐστάλῃ ὑπὸ Χρ. Ν. Μαλάκη

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

647—651. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκά-
στη· τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου,
πάντοτε αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν
ἄνω ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι
λέξεις:

courbe, robe, maison,
mur, table.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Πικροδάφνης

652. Επηρεαφῇ

B S P E
L N S N
U E N I
N I A E

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Ἐστάλ. ὑπὸ τῆς Ροδοδάκ. Αἰγούλας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 28

415. Ἀρταξέρξης (Ἄρτα, Ἐρξίς) —

—416. Μυ αἰγὴν (μῦτη, λινὴ) —417.

Σαῦρα-Λαύρα. —418. Οὐρανός-οὐρά.

Α Σ Α Η
Ι Ο Τ Χ
Λ Α Ν Ο Α Ι Α Γ
Ε Λ Α Ν Ο Μ Α Μ

Α Ν Ο Σ Ο Σ

Α Ν Ο Σ Ο Σ

Α Ν Ο Σ Ο Σ

Α Ν Ο Σ Ο Σ

Α Ν Ο Σ Ο Σ

Α Ν Ο Σ Ο Σ

Α Ν Ο Σ Ο Σ

Α Ν Ο Σ Ο Σ

Α Ν Ο Σ Ο Σ

Α Ν Ο Σ Ο Σ

Α Ν Ο Σ Ο Σ

Α Ν Ο Σ Ο Σ

Α Ν Ο Σ Ο Σ

Α Ν Ο Σ Ο Σ

Α Ν Ο Σ Ο Σ

Α Ν Ο Σ Ο Σ

Α Ν Ο Σ Ο Σ

Α Ν Ο Σ Ο Σ

Α Ν Ο Σ Ο Σ

Α Ν Ο Σ Ο Σ

Α Ν Ο Σ Ο Σ

Α Ν Ο Σ Ο Σ

Α Ν Ο Σ Ο Σ

Α Ν Ο Σ Ο Σ

Α Ν Ο Σ Ο Σ

Α Ν Ο Σ Ο Σ

Α Ν Ο Σ Ο Σ

Α Ν Ο Σ Ο Σ

Α Ν Ο Σ Ο Σ

Α Ν Ο Σ Ο Σ

Α Ν Ο Σ Ο Σ

Α Ν Ο Σ Ο Σ

Α Ν Ο Σ Ο Σ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΑ'—499)

Α νταλλάσσω Μικρὰ Μυστικά.

Ἀνακὸς Φαίλαξ

(ΚΑ'—500)

Ναυτάμι τοῦ Ἀτλαντικοῦ, οὐκ οἶ-

Νδα. Διαβολάκι Ἡλιουπόλεως, στέλ-

λω. Τιμητὸν Τουφέμι.

[ΚΑ'—501]

Ο «ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ»

Ἀγγελος Ἐξολοθρευτής—Γεώργιος

Ἀφωτόπουλος. (Βλέπετε, δὲν μένω μὲ

τὴν ἀπειλὴ μόνον!). Ἰέρεια τοῦ Πό-

νου· ἀπὸ ἀπὸ τώρα, μετὶ τῆς ψυχρί-

τσας τοῦ Σεπτεμβρίου, τρέμετε, τὸν Δεκέμ-

βρη μὲ τὰ χιόνια σίγουρα θὰ... τουρ-

τουρίζετε!

ΕΠΙΝΑΣΤΑΤΗΣ

(ΚΑ'—502)

Πρίγκιπος Ζιλλὰ, εἴσαι ὁ Τάκης

Καλαβᾶς. ΑΦΡΙΚΑΝΑ

(ΚΑ'—503)

Ελευθερώτῃ τῆς Πατριδος, Μ.

Μυστικά ἔλαβα· ευχαριστῶ.

Ἀφρικάννα

(ΚΑ'—504)

Κοῦκε Ἀθρόνη, μεγάλο λάθος

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

(ΚΑ'—505)

ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΑ, σὲ ἀνακάμψα.

ΙΣΤΑΡ

(ΚΑ'—506)

Α ποτελέσματα διαγωνισμοῦ «Φιλολο-

γικῆς Στέγης». Ἐβραβεύθησαν: Ἀ-

νακατοσόφας, Ἀμάραντος.

(ΚΑ'—507)

Σώρα Λεζινέβ, ὥραϊο ψευδώνυμο! θὰ

προτιμῶσα ὅμως νὰ τὸ ἔδωκα Ἀ-

νὰποδα.—Μικρὴ Ζακυνθινούλα.

(ΚΑ'—508)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ

Α' ΕΡΩΤΗΣΗ

Βραβεῖο Α': Κική Παπ.....

Βραβεῖο Β': Ἐλευθερώτῃ τῆς

Πατριδος, Αἰγῆ. Στὴ σειρά ἐρχονται

αἱ ἀπαντήσεις τῶν Ἀφελούς Γυμνα-

σιόπαιδος, Ἰ. Χρηστίδη, Α. Τσώμη,

Δοράτου, Ἰ. Χατζηγνώστου κ.λ.π.

Β' ΕΡΩΤΗΣΗ

Βραβεῖο Α': ΛΥΓΕ (Εὐγε!!)

Βραβεῖο Β': Κ. Ὁρβινός, Πί-

στις Πατρίδες, Πάνος Ἑλλης.—Βρα-

βεῖο Γ': Στραβόβεν· Χ.Μ.—Ἐ-

πανίος: Ἐλευθερώτῃ τῆς Πατριδος,

Ὁνειροφ' Ἑλληνισμοῦ, Ἀδάτος, κλπ.

—Βραβεύθησαν, στείλτε Διεύθυνση. Κ.

Ὁρβινέ, ἐπιθυμῶ νὰ γνωρισθῶ. Δι-

απλασπόουλα, ἀλλὰ Διεύθυνση γρά-

φате: Ἀμάραντος, p. r. Καρπενήσι-

ον. Ἀμάραντος

(ΚΑ'—509)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Η-ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ

Α ποτελέσματα Διαγωνισμοῦ καλλιτε-

χνικῶν καρτ-π. στέλ. Βραβεῖον: Τετί-

κα Πολίτου. Κ. Πολίτης, Π. Βούλγαρης

(ΚΑ'—510)

«ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ»

Διαγωνισμός Β' γελιογραφικῶν καρτ-

ποστὰ καὶ σκίτσων. Βραβεῖα: Α'.

«Πόλεμος» Β'. «Φοιτητὰ». Προβλεπ-
25 Ὀκτωβρ. Κ. Πολίτης, Π. Βούλγαρης.

[ΚΑ'—511]

Μαραμένῃ Νεότη, ἀνταλλάσσωμε Μ.

Μυστικά; Ἐὰν δεχέσθῃς, περιμένω.—